

[Ellemann-Jensen]

vel har været en almindelig fornemmelse af, at der først var en folkeafstemning og derefter et formandskab at tage hensyn til.

Når hr. Anker Jørgensen udlægger teksten, som han gør, så siger jeg: Vel, så lad os få den snak.

Det, der skete, var, at den daværende statsminister valgte at træde tilbage, men at hverken han eller andre i regeringen i vor vildeste fantasi havde forestillet sig, at Det Radikale Venstre pludselig vendte 180o i forhold til, hvad man var gået til valg på, og i forhold til det samarbejde, man længe havde haft.

Sammenligningen med hr. Anker Jørgensens situation i 1982 holder ikke. Hr. Anker Jørgensen gik af, og den daværende regering ønskede ikke at fortsætte, men som det stod klart allerede den dag, da tidligere statsminister Poul Schlüter meddelte, at han agtede at træde tilbage, ønskede regeringen at fortsætte og gerne sammen med andre borgerligt liberale partier. Hr. Henning Dyremose og jeg selv førte lange og grundige forhandlinger med de partier, der sidder i regeringen i dag.

Det, der var afgørende for, at det ikke lod sig gøre, var De Radikales ønske om at skifte side, for det havde skabt en ny situation i dansk politik. Som der også er blevet gjort opmærksom på af de to andre partier, der er med i den nuværende regering, lå der bag deres ønske om at gå med, at man ikke ville se SF komme til at spille en afgørende rolle. Det er derfor, det er rimeligt i dag at pege på Det Radikale Venstre og sige, at det var Det Radikale Venstre, som med sit svigt skabte den situation, der gjorde det umuligt at få det folketingsvalg, som var det naturlige alternativ til en fortsættelse af regeringen eller en ny borgerligt liberal regeringskonstellation.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Så må vi for historieskrivningens skyld gøre historien færdig.

I 1990 gik KVR-regeringen til valg, og Det Radikale Venstre vedstod alt, hvad der var foregået indtil da, og den plan, helhedsløsningen, som vi gik til valg på sammen. Vi blev adskillige gange under valgkampen spurgt, hvad vi ville gøre, hvis vi mistede mandater, hvilket meningsmålingerne tydede på, og vi tilkendegav som svar på disse spørgsmål, hvilket kan dokumenteres, at vi under alle omstændighe-

der ville pege på hr. Poul Schlüter som statsminister, uanset hvordan valgresultatet ville blive.

Valgresultatet blev som bekendt dårligt. Det Radikale Venstre valgte at gå ud, men vi fastholdt, at vi pegede på hr. Poul Schlüter som statsminister. Det var meldingen fra partiet, og det har vi stået ved hele tiden.

Så kom tamilsagen og drøftelserne fra jul til den 14. januar af, hvad Det Radikale Venstre ville gøre, såfremt hr. Poul Schlüter bliver nødt til at træde tilbage på grund af den sag.

Jeg har på Det Radikale Venstres folketingsgruppes vegne vedholdende svaret på de spørgsmål, at i det scenario ønskede Det Radikale Venstre en dronningerunde, for så måtte vi have luften rensset. Det er sagt tydeligt adskillige gange op til den 14. januar, og det er gentaget af mig på statsministerens kontor den 14. januar 1993 kl. 16.15, inden regeringen gik af. Der har intet været stukket under stolen; det har været klar tale hele tiden. Så det er ikke et spørgsmål om, at Det Radikale Venstre skifter side i den situation. Det er et spørgsmål om, at der sidder en regering, som går af, og at der skal skabes en ny regering. Den regering, der gik af, udskev ikke valg. Vi fastholdt kravet om en dronningerunde, og det blev sådan, og der kom et skifte.

Jeg har selvfølgelig noteret mig, at Venstre og De Konservative i særdeleshed synes, at det er yderst kritisabelt, at der sker et skifte af den karakter uden et valg. Og jeg bliver nødt til at spørge, hvilken forskel der i virkeligheden er på det principielle plan – på det politiske kan man selvfølgelig altid diskutere forskelle – på en socialdemokratisk regering i slutningen af 1970'erne, der bliver til en SV-regering uden valg – jeg skal ikke nævne 1982, det har været nævnt – og en firkløverregering i 1988, som bliver til en KVR-regering, til trods for at de fire partier var gået til valg sammen på at fortsætte regeringen.

Der er jo ikke noget, der afskærer Folketinget fra at sammensætte en regering på fuld demokratisk vis efter grundloven, i det tilfælde en regering går af og vælger at gå af uden et valg. De mandater, der står bag den nuværende regering, er fuldt lovligt valgt. De repræsenterer et flertal, der har mulighed for at gennemføre en politik, som det ikke havde været muligt at gennemføre indtil da.